OMAHA.

The Bohemian Weekly

"POKROK ZAPADU"

"PROGRESS OF THE WEST"

is a good and cheap advertising medium for the City of Omaha's businessmen, there being in Omaha over 100 families of the Bohemian Nationality reading it.

RATES OF ADVERTISING.

Local Notices 20cts per line, by the month 10 cts. Single insertion not less than 40cts.
Standing advertisements
one square yearly $12.00
,, ,, 6 month $7.00
,, ,, 3 ,, $4.00
,, ,, 1 ,, $1.50
Larger spaces by special contract.
Business cards $15.00 a year.

Jízda drah v Omaha.

DO OMAHA.		Z OMAHA.
UNION PACIFIC.		
Daily Express	3:00 odp	11:30 rano
Daily Mixed	9:00 r	5:00 odp.
Daily Freight	6:45 odp	5:00 rano
,,	3:30 ,,	6:45 ,,
DRÁHA BURLINGTONSKÁ.		
Express	10:00 rano	3:15 odp
Mail*	10:40 odp	5:10 rano
CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC.		
Mail	*10:40 odp	*5:30 rano
Express	10:00 rano	3;15 odp
CHICAGO & NORTHWESTERN.		
Mail	*10:40 odp	*5:10 rano
Express	10:00 rano	3:15 odd.
KANSAS CITY, ST. JOE & C. BL.		
Morning Express	10:00 rano	5:30 Odp
Evening Express	6:40 odp	2:50 odp
OMAHA N. WEST. & SIOUX CITY & PACIFIC.		
Mail Express	*2;15 odp	*8:15 rano

* Vyjma neděle.

POŠTOVNÍ HODINY.

Psaní přijímají se denně:

Pro západ	do 11 hodin rano.
Pro východ	do 4:30 odp.
Pro jih	do 4:30 odp.
,, ,,	do 10 hod. odp.
Pro sever	do 7:45 rano.

V neděli otevírá se pošta od 12 do 1 odp.

Psaní přichází denně:

Ze západu	2:20 odp.
Z východu	11:00 rano
jihu	3:00 odp.
,,	7:00 ,,
Ze severu	2:50 ,,

C. E. Yost, poštmistr.

OBCHODNI PŘEHLED.

POKROK ZAPADU

Tydenník politický, poučný a zabavný, vychází každé útery v Omaha, Neb. Předplatné jest $2.20 ročně, $1.10 ½letně, 55ct. ¼letně, s poštovní zasílkou.

Tiskarna a redakce naleza se na **Farnham ul. č. 138**, mezi 9. a 10.

Adresa jest: *„Pokrok Západu", OMAHA, NEB.*

TÝDENNÍK
OMAHA WEEKLY BEE
vychází ve středu, a stojí $1.60 na rok.

THE OMAHA DAILY BEE.
Denní list, redigovaný a vydávaný od **E. Rosewatra**, největší a nejlepší list v Nebrasce, stojí jen $8.00 na rok, — 15 ctů. na týden

POKROK ZAPADU
("PROGRESS OF THE WEST".)
A Bohemian Weekly.
Office: 138 Farnham Str.
The "Pokrok Zapadu" is the only Bohemian paper in the State. It circulates in every city and county, and business men will find in an excellent advertising medium.
RATES OF ADVERTISING:
one Square yearly $12.00
,, ,, 6 Months 7.00
,, ,, 3 ,, 4.00
,, ,, 1 Month 1.50
Larger spaces by special contract.

Český hostinec,
němž přichozí naleznou vlastenecké přivítání a obsloužení, drží
VÁCLAV KUČERA,
na 13. ulici, v předměstí zvaném "Praha".
OMAHA, NEB.
Ptejte se na "BOHEMIAN HALL".
Česká chutná strava, výborné pivo, lihoviny a doutníky.
Přízni krajanů odporučuje se s úctou
23-) V. KUČERA.

Franty Pivoňky
NOVY HOSTINEC ČESKÝ
V OMAHA, NEB.,
vedle nádraží dva bloky od nového vystěhovaleckého domu,
roh 7. a Johnson ulice
Krajani budou obslouženi vždycky nejlepšími pokrmy, nápoji a doutníky všeho druhu. PORADU stran pozemků a krajin podá ochotně hostinský z vlastní zkušenosti. (9)4

Dobrý kovář, který vyhoví též dobře potřebám zámečnickým a plechařským, přeje si věděti, nalezl-li by v některé osadě české v Nebrasce dobrého místa. Kdo by mohl mu poraditi, ať laskavě píše pod adresou
JOS. TICHÝ,
Jordan, Sand Creek, Minn.

Čechové v Saline Co.!
Chcete-li dobré zboží v oboru
SEDLÁŘSKÉM,
kupujte od
Ig. F. Steidl,
v Crete, na Main Avenue proti českému kováři.
Zde naleznete největší zásobu, nejlepší výběr, nejuhlednější práci, nejtrvanlivější zboží a nejlevnější ceny. Spravkam pozornost se věnuje. Za všechno zboží i práci se ručí. Přijďte a přesvědčte se že učiníte dobře, budete-li kupovati od českého sedláře. (224)

Nenech vypadávati si vlasy, když to můžeš zameziti užíváním Hall's Vegetable Sicilian Hair Renewer.

Do Fremont, Neb., a okolí!
Níže psaný otevřel ve Fremont pěkně zařízený
SALON,
roh ulic Broad & Čtvrté,
a zve všecky rodáky ve vůkolí, by jej; navštívili. Obsluha co nejúslužnější, pivo jako malvaz! S úctou
(21) Jos. Wiesner.

FARMERS' HOME.
český
HOSTINEC
u Petra Ranka.
v Schuyler Colfax County Neb.
Oznamuje svým rodákům, že má všeho druhu ty nejlepší nápoje, i doutníky za ta nejlevnější ceny. Má to nejlepší pivo z Omaha, je jako malvaz. Přijďte a přesvědčte se.
NA ZDAR! PETER RANK.

Harem.

(*Deklamace od Al. Gallata.*)

Strejček Vacek v krčmě seděl
v milém dobrých přátel kruhu,
pivka sobě pilně hleděl,
které šlo mu také k duhu.

Kmotr Říha vypravoval,
co byl pozoroval všecko,
když byl jednou procestoval
celé Turecko i Řecko.

Popisoval tyto země,
jež prý naskrz ráj jsou pravý,
jen prý tam má všechno plemě
jiné návyky a mravy.

Zbraň tam nosí skoro každý,
pro svůj žert si hledá cíle,
proto bitky, rvačky, vraždy
dějí se tam z kratochvíle.

S láskou netropí se hluky,
manželství tam nejde párem,
každý Turek, jenž má fuky,
chová sobě celý harem.

"Cože, harem?" volá Vacek,
"Inu tisíc láter hromů,
ať se ze mne stane macek,
rozumím-li slovu tomu.

Mluvte kmotře přece česky,
sic se nemineme svárem,
aneb vysvětlete hezky,
co to vlastně je ten harem."

"Inu harem"—Říha vece—
"značí věci zatrolenské,
jsou to stanky neho klece,
v nichž jsou uschovány ženské.

Každý řádný Turek může
tři sta žen si třeba vzíti,
sličných, krásných jako růže,
jakých jinde není zříti.

Tyto manželky pak skrývá
v jisté části svého domu,
ta pak harem se nazývá.
Nu jak, rozumíte tomu?"

"I ty umučená ráno!"
vřeští Vacek, "žasem blednu;
tři sta žen je Turkům přáno,
a já chuďas mám jen jednu!

My tu v naší české vlasti
zkráceni jsme přec jen mnoho,
nepřáno nám znáti slasti
haremského blaha toho.

Tři sta žen a samé krásky!
bože rač mě dáti harem,—
co bych já tu užil lásky
takovýmto božím darem.

Tři sta žen! Toť ve střídání
líbezná by byla shoda,
dnové v samém milování
plynuly by jako voda.

Když pak o půlnoci asi
z hospody bych domu přišel,
a ty milé, libé hlasy
ženušek svých drahých slyšel;

když by tak můj příchod domů
tři sta žínek uvítalo,
jakou rozkoší by k tomu
srdce moje zaplesalo!"

Tak strýc Vacek v rozčílení
moudrost hlásá v pivním kruhu;
o souhlas tu nouzo není,
je zde mnoho stejných druhů.

Každý z nich má stejné touhy,
každý Turkem být si přeje;
čas jim při tom není dlouhý,
a to pivko mile hřeje.

Tak jim ušla chvíle milá;
půlnoc dávno uplynula,
když se společnost ta čilá
konečně přec jednou hnula.

Tu i strýc náš domů pílí,
cestu ve tmách na kříž měře,
a po dosti drahné chvíli,
namakal domovní dvéře.

V haremském tom rozladění
otevřel je dosti brzy,
chodbou kráčí v milém snění—
v tom je slyšet v zámku vrzy.

Paní Háta—jeho paní—
se světlem se v chodbu hrne,
vztek se krutý jeví na ní,
tak že Vacek hrůzou trne.

"I ty milionská kůže,"
soptí ženin jazyk břitký,
"zhýralého mám to muže,
jenž si v noci hledí pitky."

A než manžel při tom ději
oddechnout jen mohl sobě,
mrštným švihem raka její
stihla jeho tváře obě.

"Chraň mne, bože, před tím svárem"
v zoufalství tu vřeští Vacek,
"blaze mně, že nemám harem;
—bože, to by bylo facek!"

Žert a pravda.

—oo—

Rousseau jednou napsal: "Kdyžbys potřeboval jen pozvednouti palec ku spůsobení smrti bohatého čínského mandarina, o němž víš, že po něm budeš děditi, jsi jist, že bys palec ten nezvedl?" Tato slova upoutala nedávno čtoucího je mladíka z bohaté francouzské rodiny, Henry z Lacrois. I myslel u sebe, že kdyby to bylo možno, že by mohl děditi po svém strýci pouhým zvednutím palce, že by jej hned zvedl. A v skutku pozvedl ruku proti podobizně svého bohatého strýce na štěně visící, a zvolal: "umři, ať dědím!" — Náhodou strýc jeho zemřel v 15 dnech na horečku, a Henry dědil. Než nedalo mu to pokoje, stále slyšel kolem sebe hlas: "ty's mně zabil, ty's mně zabil." I odevzdal se policii, aby byl pro vraždu popraven. Ta jej ale zavezla do blázince, kde brzy na to zemřel.

* * *

Když se v Americe staví dráha, a akcionáři peníze složili, tu se započne lámati půda, a sice s velikými obřady. Pak počnou se lámati akcionáři, a sice bez ceremonií.

Do hospody přišli dva farmeři tázajíce se, zdali je tam jejich škvajer. Hostinský odpověděl: "Tam v pokojíku sedí někdo, nevím je-li to váš škvajer, ale je to prahrubiánský chlap." — "O to je on. to je on." zvolali oba a šli za ním.

* * *

Mladý Newyorčan odjel na leto do Californie, a brával z banku na obdržené poukázky peníze. Tu nedávno opět chtěl vyzvednouti jistou sumu na směnku, ale neměl při sobě nižádných písemných důkazů, že on je tou pravou osobou, jíž peníze náleží, a bankovní výplatec zdráhal se mu peníze vyplati. Hledal ve všech kapsách, nikde nic. Tu konečně vytáhl z kalhot podolek košile, na němž byly vyšity červeně počáteční pismeny jeho jména, a bankér uvěřil tomuto sice neobyčejnému důkazu, a vyplatil mu peníze.

* * *

Kazatel jeden napomínal své ovečky ku trpělivému snášení všech trublů v životě, nebo na jednom místě, pravil, jednou nalezneme slova "nebe, ráj, odměnu a blaho." — "A kde je to místo?" tázal se jej známý jeho po kázání?— "V každém slovníku," zněla určitá odpověď kazatele.

* * *

Dvě dívky šly s matkou procházkou, a jedna vypravovala, že jim včera kazatel ukázal krásný obraz, který představoval, jak nešťastní křesťané byli předhazováni tigrům k sežrání. V tom ozvala se mladší dceruška soucitně pravíc: "Ale to ti maminko nepovídá, že tam byl jeden chudinka tigr, který nedostal žádného křesťana, a ležel smutně v koutě."

* * *

U kupce naříkala hospodyně klerkovi, že včera kupec musel se zmýliti, poslav jí libru kávy, na níž scházely dva loty. — "O to byla mýlka učenníka," odpověděl rychle klerk, "nebo kdyby to byl vážil pán, scházely by jistě čtyři loty."

* * *

Žebrák prosí faráře ještě o jeden pětjcent. — "Jdi mi tuláku, což nedal jsem ti dnes už jeden?" — "Ano velebný pane, vidějí, já si zaň koupil slanečka, a dostal jsem tak strašnou žízeň, že věru musí vás svědomí vaše přimětı, abyste mi dal ještě jeden na sklenici piva."

* * *

Majer: "O já nešťastný, utekl mi kůň, který mi khoštoval pět set." —

Itzig: "O ty šťastný, ty dycky lacino ke všemu přídeš. Mně utekl khasír, který mné koštoval deset tisic!"

* * *

"Ach jak to vypadáte,pane Žemlíčko — celý oholený jako myš — co to máte za osla holičem?" — "O já se holím sám."

* * *

V jisté rozvodní při, tázal se sudí paničky: "paní Jones, vy pravíte, že jste s panem Jonesem žila osm let. Má tomu soud tak rozuměti, že jste s ním byla oddána?" — Arci že. — "Máte snad svatební dosvědčení?" — Ano, mám tři, dva hochy a jedno děvče." —

* * *

Žiďáček na smrtelné posteli dal se do pláče, že má umžiti. I těšil jej soused jeho slovy: "E co se bojíš humžiti? Dybys byl ze zlata, a rozpadl se v prach, ztratil bys sto procent. Tak ale jsi prach a rozpadneš se zase v prach, neztratíš nic a nevyděláš nic — proč se bát?"

* * *

Dobře v pobožnosti vychovaný výrostek osedlal si kobylu a chtěl do sedla. Než nešlo to, ona jej vždy shodila. Nevěda si rady, vzpoměl si na pomoc boží, a slíbil pánubohu bušl ječmene pomůže-li mu do sedla. — Vyskočil znovu — ale už zase druhou stranou spadl. — "No jen pomálu, pane bože — však ty ještě ten bušl ječmene nemáš!"

* * *

Víte co je švihák? Je to chlap, který by byl rád slečinkou, kdyby mohl, a když nemůže dělá vše možného, aby světu ukázal, že není mužem.

* * *

K milionáři v New Yorku přišel vyběrač o příspěvek k dobročinnému účelu. "Very well — postavte na listinu mé jméno se $100." — Odpusťte pane, nemám listinu sbírám peníze — do klobouku—? No tu máte pětku."

* * *

Mladý Amerikán koupil si včera nový klobouk. Potkav soudruha, chlubí se ním. — "A proč si's nekoupil tuhý klobuk raději místo měkkého?" — Tuhý? — toto co tě napadá, jak pak bych se dostal z domu s tuhým kloboukem pod vestou, aby to máma neviděla?"

* * *

Budeme míti nový národní prapor. "Slov. Am." píše, že Ondřej Johnson odkázal bílou svou pokrývku se smrtelného lože, by byla praporem vlasti.

První srpen a první prerijní slepice.

Jak slavná redakce "Pokroku Západu" umí honit a střílet slepice.

Byl první srpen lásky to — ne, ne — čas honcům zákonem dovolený k honění a lovení a střílení a běhání. A když se celá Omaha těšila na ten den, proč by slavná redakce "Pokroku Západu" ne, vždyť ona také ráda prerijní slepičky obírá, totiž pečené — a na prvního srpna, to jich bude, jelikož ještě nepoplašené, an před prvním srpnem nesměl honec do polí se odvážit — a tak mlaďounké, křehounké, buclaťounké, jako ty nové broskve — ba ještě lepší.

I sešli jsme se s občanem o Prahu zasloužilým Fr. Sadílkem, a udatně jsme se rozhodli, že půjdeme, či vlastně pojedeme v neděli časně ráno, ale hodně časně. Jeden zaopatříme vůz, a druhý koně, vezmeme své ženy a děti s sebou, totiž pan Sadílek ne, onť počestný mládenec podnes — a ručnice, dobré ručnice.

Pan Sadílek připravil si krásnou dvojku jen se leskla, nařezal si do ní místo papírových špuntů kožené a papírové kroužky, a já připravil moji "trojku".

Nesmějte se, pánové, pravím "trojku." — "To je vám ňáká flinta," říkával můj soused Škrabánek v Texas, "já s ňó střelil némiň už 20 srncu a jelenu — ta si už umi naíť zvěřino sama, atd." A já se přesvědčil sám o tom. Vždyť jsem v noci při měsíčku zastřelil ní zajíce na 20 kroků, řídě se pouze podle bílého ocásku. Ani se nehnul, ušák, a zrovna jsme neměli co jíst tehdy — to byla radosť! — Než abyste věděli, proč jí říkám "trojka," vysvětlím to. Je to pytlačka, která se dá rozložit na dva kusy. Hlaveň se pak strčí do boty a pažba do hluboké kapsy, a můžeš v lese potkat myslivce hned po ráně, a neuvidí u tebe ručnice. A když střelíš a netrefíš, můžeš rychle rozlomit ručnici, hodit po zajíci pažbu a pak opět hlaveň, a když třemi ranami nezabíješ zvěř,to už musíš být nešika. Proto jí říkám trojka. —

V sobotu večer jsme cídili ručnice — moje trojka byla už strašně zarezavělá, vždyť v ní byla rána nabytá už asi půl druhého roku. Pan Sadílek doběhl s ní ochotně ku svému puškaři, aby ránu vytáhl — než ten ji nemohl nalezti. Foukne do hlavně — a profoukne ji. U čerta! — Já zapomenul, že před 6 měsíci můj švakr z ní střílel a tu zastaralou ránu bezpochyby vystřelil. Dobrá. Vycídili jsme a namazali, a milá žena moje připravila v kuchyni co se dalo vůbec s sebou vzít proti hladu a nouzi na druhý den.

Časně ráno—hodně časně vyjedeme. Dobře.

Vstali jsme o páté—slunečko hnedle vylézalo z lůžka, a usmívalo se na 1. srpna, slibujíc překrásný den. Se spěchem hotovili jsme se na cestu. Než uběhla hodina a milý Sadílek tu ještě není. Uběhla druhá, a já chtěl už přesvědčiti se, co za nehodu se mu stalo, tu on přichází, protíraje si oči—zaspal chudinka; ta veliká starost a spěch nedaly mu probuditi se. Honem, honem, snídaní, koně, vůz, naložit—a už jsme jeli.

Kůň hezky šel až na 13 ulici k mostu. Na most ale že prý nepůjde. Hrome, to je pěkné. Skočiv z vozu, táhl jsem koně za úzdu přes most, a přetáhl jsem jej. Za mostem to šlo trochu do vršku ku Praze—kůň že ne a ne! Taháme, strkáme, mrskáme—klít jsme nesměli, bylať neděle—kůň však ne a ne!

Odstrčili jsme vůz stranou, vypřáhli,a milý Sadílek vedl jej zpět aby jej vyměnil za jiného. Přivedl pak lepšího a dorazili jsme slavně až ke Kučerovu hostinci v Praze ve ¾ na devět. Tu jsme se posilnili, zásobili jalovcem a vesele jeli jsme dále. Smáli se nám sice, že tak časně—ale komu pak se na světě kdy zavděčíš?—

Byli jsme z města, celou půl míle od domova—bylo 9 hodin. Šlo to do vršku. Když jsme byli v polovic kůň zastaví a počne couvati, a že do vršku nepůjde. Seskočili jsme, tahali koně, tlačili vůz, nic platno.—Pro třetího koně jít jsme už nechtěli—já navrhoval bychom se vrátili ke Kučerovi raději, že už je hodně horko —než byl jsem v menšině, a kůň slyše, že nechceme zpět, rozmrzeně táhl dále. A tak to šlo teď stále stejně. S vršku dobře, to jsme seděli, do vršku zle, to jsme tahali a tlačili. Sedm a dvacetkráte na cestě 4 míle dlouhé jsme měli to potěšení, a 2½ míle jsem raději klusal pěšky za vozem, abych nemusel stále dolů skákati.

Celou cestu neviděli jsme ani ptáčka ani letáčka, nižeby tu slepičky neb zajíčka. Konečně jsme u 4 milové hospody. Jářku tu zůstaneme—bylo 11 hodin. Odtud asi ¼ míle v levo je les, koně tu přivážem a půjdem do lesa, a odtud budeme se zásobit pivem honcům potřebným, a budeme se míti dobře.

Byl jsem ale zase v menšině—musíme prý ještě nejméně 2—3 míle dále—tam že něco přece najdeme. Přivolil jsem, jsemť dobrák, a rád udělám příteli něco k vůli pro radost—tím více, ana hospoda nevěděla co je pivo—jen sajdr a sodu prodávala, a žvýkavý tabák. A tak jme jeli dále ještě asi ½ mile—na návrší stála škola, a za ní les. Tam se rozhodneme, myslili jsme si. Než člověk míní a kobyla mění—nechtěla do školy, čím více jsme ji pobízeli a tahali, tím horlivěji couvala, tak že octili jsme se po půl hodiném tahání se s ní o 100 kroků zpátky. I klít jsme se odvážili, než ani to nespomohlo.

Vůle naše ale neměla podlehnouti hlavatosti kobyly. I vypřáhli jsme ji a tlačili jsme vůz ke škole sami—než bylo polodne—slunce pražilo jako před bouřkou, větérek byl u oběda, z nás jen se lilo, a vůz do vršku nechtěl.

Zastřelit kobylu, zastřelit vůz, zastřelit celý svět—co by nám to bylo pomohlo—nabito jsme měli, já trojku, on dvojku. Drželi jsme tedy v stínu vozu válečnou úradu, vykouřili jsme válečnou dýmku—kobyla měla strach, stříhala ušima—a facit byl, že jsme obrátili vůz vojí k městu, zapřáhli a jeli zpět, a sice jen k nejbližší farmě, kde jsme vypřáhli, farmerovi slíbili spropitné, když nám kobylu a vůz bude hlídati, my že půjdeme do lesíka půl míle odtud vzdáleného.

A šli jsme. Tam jsme snědli pěkně v chládku smažená kuřata, buchty a salát, vypili jsme jalovec a vodu, a teď že půjdem na hon, to jest střídavě. Jeden musel hlídat v lese rodinu a zásoby a druhý šel.

Přítel Sadílek šel napřed. Slyšel jsem jej 5 kráte vystřelit nedaleko, a počal jsem rozdělávati oheň, že si tu první slepici upečeme na rožni. Než vrátil se s prázdnem. Spozoroval teprvé, že dvojka nemá mušku. Nalepil si tam sice okurkové semínko místo mušky—ale trefiti nic nemohl. A co jsme takto hovořili, přišla na nás dřímota, a u nás se uhostila ta komáří holota. Usnouti jsme nemohli. Pili jsme tedy, zbytky jalovce, vodu a mléko z farmy, a odpočívali jsme po dnešní robotě v chládku stinných stromů až do 4 hodin.

Tu jsme spozorovali, že se stahují husté mraky od jihovýchodu—Co dělat? Domů! radím, a konečně jsem byl ve většině.

Jeli jsme domů, ujeli jsme šťastně jednu míli až k nejbližšímu návrší, a dost. Kůň ne a ne, a dost. Mraky rostly a hrozily čím dále tím více, povozy jiné nás míjely neustále k městu s pěchajíce, a my ani hni. Teď byla dobrá rada drahá.

Na štěstí stála nedaleko farma. Zmořený a usoužený Sadílek pustil se tam pro pomoc, a za ½ hodiny přivedl farmerskou kobylu s farmerem, který nás ubezpečoval, že ne sice k vůli 1½ dolaru, ale k vůli nám, nás do města dopraví, jsme-li dobří katolíci. Bylťe to Irčan. Toť se rozumí, že jsme byli hned všichni i s kobylou jankovitou těmi nejlepšími katolíky a že naši vzdálení strýcové a tety byly z krve Irčanské, a—povím to krátce—za hodinu byli jsme u Kučery v Praze, kde hrála hudba a tančilo se, a bylo veselo. Zapili jsme napřed dobrou chmelovinou celodenní tu žízeň a trud, a veselili jsme se pak do půl noci s ostatními krajany, poslavše vůz se "slepicemi" do města, chválíce si, jak krásnou a vydatnou měli jsme zábavu, a jak bohatý lov. Na druhý den pozvali jsme některé nevěřící k večeři na slepice, a paní Kučerová ve své ochotě slíbila,že upeče 3 kachny domácí, aby prý nás před světskou hanbou zachránila.

Na ten lov do smrti nezapomenem!

Zkouška lásky.

"Slíbilas mu svou ruku?" zvolala teta Mereditova. "Je to skutečná pravda?—Nu, to přišlo velmi náhle."

"Tetičko odpověděla Lilly, "když se dva milují, nepotřebují dlouhého času, aby to poznali,—Myslím, že bych nebyla šťastna s mužem, který potřebuje tři anebo čtyry léta, než se rozhodnouti může, by si mne vzal, a který mně snad jenom proto ruku svou nabízí, že ho jiná dívka nechtěla. Nikdy bych nebyla jistá, že mne má rád. Ned povídá, že věděl hned v tom okamžiku, kdy mne ponejprv spatřil, že jsem pro něho určená."

"Já vím, že se říká, že to je ta pravá cesta," odpověděla teta Mereditova. "Nebyla jsem nikdy vdána a cítím dobře, že nejsem v lakových věcech žádnou autoritou. Je to cesta na každý způsob velmi hezká, jak povídám. Doufám také bezpečně, že je pravá. Nu, on je hezký mladý muž, velmi hezký."

"O, a jak!" zvolala Lilly. "Obyčejným mužům tak nepodobný, v každém ohledu tak aristokratický, můj drahý Ned!"

"A na mne jste při tom ani nepomyslili, co tomu řeknu já," podotkla teta.

"Ovšem, milá tetičko," zvolala Lilly. "Ned přijde tento večer a poprosí vás, abyste mu mou ruku dala."

"A co pak je s Jakubem Robertem?" tázala se teta.

"Nu," odpověděla Lilly, "dobře mu tak, třeba mne má skutečně rád. Dvě leta hledí vyzkoumati, zdali se pro něho hodím, a čeká, že mu učiním poklonu a řeknu: Ano, pane; děkuju vám. A kdybych se Nedovi tak neobdivovala, jak se skutečně obdivuju, vzala bych si ho přece, jenom abych Jakubovi ukázala, že na něho čekati nepotřebuju," a Lilly zakroutila povržlivě hlavou.

"Nu, mně se líbí ubohý Jakub," zavzdychla teta Mereditova. "Ukazuje úctu ku starým lidem. Ale vol si docela podle své chuti a ne podle mé a doufám, že budeš hodně šťastna. Řekni mladému muži, možná-li by přišel zítra večer."

Zítra večer dostavil se Ned Kawton, aby tetu navštívil, a Lilly, která ho do pokoje své tety zavedla, chtěla se hned vzdáliti, ale teta zavolala ji k sobě.

"Hned o tobě promluvíme, milá Lilly," řekla teta, "přeju si, abys zůstala u nás. Pane Kawtone, jsem hotova vyslechnuti vás. Snad usnadním vám úmysl váš, když se otáži: "Chcete požádati o ruku mojí neteře?"

"Madam," počal Ned. "Já—já—"

"Už to vím od Lilly," řekla stará dáma. "Nu, jste vážený a velmi hezký mladý muž a z dobré rodiny; ale jak to vyhlíží s vašimi peněžními výhlidkami?"

"Ó tetičko," zvolala Lilly, "jak pak můžete—!"

"Pan Kawton ví, že jsou tyto otázky nevyhnutelné," pokračovala teta Mereditova.

"Ba, vskutku," řekl Ned Kawton. "Mám roční důchod 1500 dollarů a po svém dědečku očekávám dědictví."

"Čekání je hledání, tím se nikdo nenasytí," podotkla teta Mereditova.— "Troufáte si vydržeti svým ročním platem domácnost?"

"To doufám," odpověděl Ned; "ale můj děd je starý a—"

"Nechte děda stranou," pokračovala teta.— "Slyšel jste zajisté, že Lillin děd jí velký kapitál zanechal a že jsem bohatá a že nemám kromě Lilly žádných příbuzenců."

"Možná, že jsem něco podobného slyšel," odpověděl Ned, "ale já si toho nevšímám, poněvadž to bývá velmi často bez podstaty."

"Nu, řekla teta, "v tomto případě byly ty pověsti podstatny; ale těší mne, že jste tak rozumný mladý muž, neboť ony pověsti nejsou už pravdivy, Lilly a já, měly jsme obě jmění své uloženo v papírech železnice Collidské a Smušupské a vy víte, co se s ní za posledních dnů přihodilo. Neřekla jsem Lilly ještě nic, ale my obě jsme nyní docela schudlé a musíme hledět, jak se šitím a podobnou prací uživíme. Proto jest my to velkou radostí, že našla Lilly tak hodného manžela, který se o ni starati a ji před nedostatkem chrániti bude. Co se mne týká, já jsem svým osudem spokojena. Jsem stará, umru brzo, a kdyby měla hlady mříti, zakoupí mne moji přátelé bezpochyby místo v dámském ústavu. Bůh vám žehnej, moje děti, a dej vám býti šťastnými!" A paní Mereditova zakryla si oči kapesníčkem a opustila vzlykajíc pokoj.

"Dobrá tetička!" řekla Lilly; "budeme se o ni starati, není-li pravda, Nede? Co se mne týká, budeme velmi šťastně žíti v některém domku na bulváru. Pro peníze neděláme si žádné starosti, není-li pravda, Nede?"

"O ne," odpověděl Ned, ale hlas jeho byl pochybný i rozloučil se po chvíli a to s méně horoucím ujišťováním o své lásce, než bývalo obyčejně. Bylo dobře pro Lilly, že nevěděla, jak venku za dveřmi pěstí zaťal a zabručel:

"To jsem si dal! Jak pak se teď z této pasti dostanu ven!"

Ubohá Lilly! Teta Mereditova mluvila jenom čirou pravdu. Lilly nemohla pochopiti, čím to bylo, když se přistěhovali do chatrného domku; a třeba nešily ještě na vezdejší chleb, vzalo všecko přece nesmírnou změnu.

Lilly myslila, že tyto poměry snadno snese, ale brzo cítila, že je to mnohem horší, než se byla kdy nadála. Ostatně nepřihodilo se jí štěstí, které si slibovala. Ned přicházel k ní velmi zřídka a přišel-li, byl velmi chladný a předstíral, že ho práce tak zaujímají, že mu nezbývá k návštěvě času. A Lilly nemohla se sprostiti myšlenky, že je to všecko jenom holá záminka.

Bylo jí to sotva překvapením, když jí jednoho dne od něho došel list, v němž ji prosil, aby mu slovo vrátila. "Dopustili jsme se oba omylu!" psal jí.

A ona mu odepsala: "Bohu díky, že se to stalo ještě v čas."

Ale slova tato diktovala jí toliko hrdost její; srdce její bylo nicméně těžce raněno.

Mezi tím navštěvoval ji Jakub Robert častěji než dříve a to jí bylo pravou útěchou v samotě; neboť teta Mereditova řekla, že svým známým nemůže říci, kde nyní bydlí a Lilly netoužila po žádné společnosti. Nyní měla Jakuba mnohem raději než dříve, a to šlo tak ponenáhlu dále, že byla jednou opravdu překvapena, když jí ruku nabídl. Přijala nabídnutí.

"Jsem chudý muž, Lilly," řekl, ale vezmeme tetičku k sobě a už se nějak protlučeme. Budu hledět abych se nyní co nejvíce zmohl."

A tak šli všichni tři jedno ráno k duchovnímu, který je manželsky spojil. Nikdo by nebyl myslel, že je to svatba, kdyby to nebyla jevila Robertova tvář radostí planoucí.

"Pojďme touto cestou domů," řekla teta, jdouc tou stranou, kde stával jejich dům. "Musím se ještě jednou podívati na dům, kde jsem celý svůj život bydlela. Lilly, nepřála bys si také, aby byl zase naším majetkem?"

"Byl to byt velmi příjemný," odpověděla Lilly, "ale milá teto, nermuťte se."

"Ne nebudu se rmoutit," řekla teta. "Už jsme tu, Lilly, já mám chuť, podívati se tam, jak to v něm vyhlíží."

"O tetičko, nedělejte toho," zvolala Lilly.

Ale teta byla již na hoře a zazvonila.

Otevřely se dvéře a dřívější služebnictvo jejich vyšlo, aby jim štěstí přálo.

"Vstupte děti!" řekla stará dáma. "Dům ten je náš jako před tím."

"Což se pomátla či žertuje?"

"Ano je to žert," odpověděla teta, "a k tomu velmi pěkný. Poďte sem, moji milí. Utekla jsem se ke lsti, abych sjednala Lilly hodného muže. Jmění naše nebylo ztraceno. Vybrala jsem je už před rokem. A vy, Roberte, máte hodné děvče a bohatou dědičku. Budete zajisté spolu velmi šťastni. A tak poďte sem a dejte mi za odměnu pěknou hubičku.

"SLOVANIA".
Česka Usada v Nebrasce.

Nejlepší příležitosť pro každého Čecha, který chce usaditi se na dobrých pozemcích lacino aneb za darmo na pozemcích vládních, mezi krajany a nedaleko od dráhy, naskytuje se v české Osadě Slovanii v Howard Co. Neb.

Půda jest výborná, krásné prerie, vody hojnosť a dobré, les na blízku s dostatek, do městečka východně 6—10 mil, jihozápadně 10—12 mil, od železnice Union Pacific 25—30 mil.

Pozemky vládní lze dostati zadarmo co homestead 160 akrů, neb preemption 160 akrů, neb pro pěstování lesa 160 akrů, aneb kdo má větší rodinu ku vzdělání práce, může všechny tři nároky spojit, a vzíti si 380 akrů od vlády. Aneb může koupit od železnice laciné pozemky, aneb vzdělané už farmy lacino od okolních sousedů.

Každý, kdo má nejméně $300, do začátku, ať se osadí v České Osadě, a pochodí dobře.

Bez peněz není rádno začínati, neb by toho mohl brzy litovati.

Popis Osady „Slovania."

Osada ta zaujímá úplně prázdných 1½ townships, to jest 36,000 akrů, a může se prodloužiti dále na sever podél řeky severní Loup až do okr. Greeley. Poloha jest většinou rovina jednotlivými lehkými vlnami prostoupena. Půda dobrá, místy až 15 stop černá zem, jak jsme se přesvědčili při studních. Pod tou jest vrstva písku, a pak hlína. Dva potoky táhnou se od severozápadu na jih a sice Turkey Creek, který má něco dříví, a sice duby, jasan a topol. Druhý jest Oak Creek, který má dosti dříví, a protéká dánskou osadou, o níž níže. Studně kopají se 18—20 stop, a nejhlubší na vrcholích jsou 80 stop. Vody hojnosť a dobré. Oba ty potoky zmíněné jsou celý rok stálé. Na Oak Creek stojí již mlýn.

Na severozápadní části táhne se Davis Creek, který vpadá do sev. Loup, který má též lesa, hlavně cedrového, dubového a topolového. Větší les nalezá se u řeky Loup, táhnoucí se vahůru k severu do okr. Greeley. Z prostřed osady bylo by tam 6 mil. O tvrdé dříví není tu nouze; za $1 je k dostání kart v stojatě, a sekaného za $2.50.

V jihozápadní části okr. Greeley, asi 15 mil od osady nalezá se hojnosť stavebního kamene, pískovce a vápence.

Sena daří se velmi dobře na rovinách a nížinách, a snadno k docílení.

Střed osady jest vzdálen od St. Paul asi 10 mil na východ, do městečka Danebrog jest 12 mil k jihu. V Danebrog jest vše k dostání a k prodání. Je tam cihelný mlýn. Není třeba s plodinami dále do trhu jeti. Z Danebrog do Grand Island jest 18 mil. Cesty výborné a tvrdé.

Na naši osadu jihovýchodně hraničí osada dánská, značně silná, která čeká letos značného přírůstku z Dánska, a chce se rozšířiti brzy dále na severozápad. Východně od naší osady hraničí osada kanadská, jejíž osadníci nabrali si velmi mnoho pozemků, většinou po 480 akrech (homesteady po 160, preemption po 160 a timberclaimy po 160 akrech,) a teď nemohouce zastati ani práci ani placení, popouští části pozemků téměř za fatku.

Osada naše leží v údělu pozemkovém společnosti dráhy Burlington & M. R. Vzdor úďělu tomu může zde každý občan zabrati za homestead nejen 80 ale celých 160 akrů, což bude platiti i pak, kdyby společnosť měla při soudu vyhráti.

Osadou naší vede vojenská silnice z Grand Island do pevnosti Ord v okresu Valley, a veškeré dopravy vojska dějí se tudy, tak že farmeři mohou tu odprodati vše doma, aniž by daleko do trhu jezdili.

Až bude se stavěti z Grand Island železnice k severu do Montany, bude se jistě stavěti touto krajinou. Aspoň jest už přes St. Paul vyměřena.

Každý krajan, kdo si přeje súčastniti se v osadě "Slovania" jest povinnen složiti na cestovní výlohy vyslanců, (které obnášely $80.00,) po $1, a obdrží další poučení a navedení, jak do osady lze se odebrati. Dopisy a zásilky peněz buďtež posílány na

V. L. Vodička
U. P. Car Department,
Omaha, Neb.

DOBRÝ LÉK PRO NEDOBRÝ ŽALUDEK!
ČLOVĚK SVÝM VLASTNÍM LÉKAŘEM.

FRAZIER'UV VYTEČNÝ LÉK!

"Frazier's Root Bitters,"

G. W. FRAZIER,
Cleveland, Ohio.

Cena lahve jest $1.00, šest lahví stojí $5.

Nejlepší anglický list
UMĚLECKÝ A VĚDECKÝ
s vyobrazeními
SCIENTIFIC AMERICAN

Patenty.

MUNN & Co., 37 Park Row, N. York.

NOVÁ IDEA!
70 ct.
pošlete-li na NEW YORK & ORIENTAL TEA COMPANY,
obdržíte obratem pošty 1 libru výborného čaje Oolong, Young Hyson, English Breakfast, Japan neb Mixed, takového, jaký obyčejně prodává se v malém po $1.30 až $1.50 libra.

Je to skutkem ne vesmés známým, že novým upravením pošty malé zásilky zboží mohou se zaslati za velmi nízké výlohy levněji, než-li po Express. Cena lib. čaje jest pouze 8 ctů.

New York & Oriental Tea Co. používá této výhody zvláštní, a rozesílá svým odběratelům po celém Soustátí nejlepší čaje, které se kdy dovezly sem

ZA CENY VE VELKÉM.

Pohnutky, proč byste měly objednati čaj svůj od New York and Oriental Company, jsou:

1. Poněvadž společnost ta drží jediné čisté a nefalšované druhy čaje. Je známo, že ohromné množství tak zvaných čajů jest zfalšováno listím z vrby a jiných stromů ano i zrnky písku, kousky olova a pilinami z ocele, a bývá barveno všelijak a prodávany za čistý čaj. Za to může kupec od New York & Oriental Tea Company novým spůsobem málo známým odkrýti přítomnost zfalšování čaje, a společnost ta bude hleděti udržeti svoji dobrou pověsť tím, že nebude prodávati nic jiného, než-li jako dosud

PRAVÝ, ČISTÝ ČAJ!

2. Poněvadž naše majetnost nás uschopňuje, abychom importovali za hotové ve velkých zásobách, a tak můžeme prodávati za levné ceny. Kupujeme všecky čaje naše v přístavech Číny a Japonska, a tak uhospodaříme mnohé výlohy za prostředníky a útraty.

3. Poněvadž jsme zavedli nový systém obchodní, novou ideu. Neb tím uspoříme výdělek prostředníka a překupníka, a dáváme jej kupujícím, posílajíce přímo na každou adresu ty nejlepší druhy čaje za cenu ve velkém.

4. Poněvadž *Velkou potřebou doby naší* jest dobrý a laciný čaj, a chtějíce potřebě této vyhověti, je to ve váš prospěch, byste si objednali ihned od nás čaje.

Viz náš cenník:

NEW YORK ORIENTAL TEA COMPANY,
39 Vesey Street, N. Y.

Chicago a Northwes'r dráha,
oblíbená cesta z
OMAHA
do
CHICAGO A NA VÝCHOD!
a ta
jediná přímá cesta do
Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kanosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond DuLac, Madison a Milwaukee.

OMAHA A CHICAGO!

denní i spací vozy.

HLAVNÍ PŘÍPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech míst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jedoucími.

Lístky přímé

W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — *M. Hughitt*, Gen. Sup't.
N. Trissel, Ticket Ag't, Omaha. — *G. C. Eddy*, Gen'l. Ag't, Omaha.
J. H. Mountain, West'n Trav. Agt. — *N. Haight*, Pass. Agt., Omaha.

HLAVNÍ
paroplavební a vystěhovalecké jednatelství,
NEJVĚTŠÍ NA CELÉM ZÁPADĚ,

Cunard.	Severo-německ
White Star.	Lloyd.
State.	Hamburská par.
National.	plav. spol.
Allan.	Rotterdam-amer.
American.	paropl. spol.
	Red Star.

N. TRISSEL, Agent.
Ticket-Office Chicago & North-Western R. W., 253, Farnham st.
(Grand Central Hotel),
OMAHA, NEB.

CENTRAL R. R. of IOWA
nevyrovnatelné spojení mezi
OMAHA A ST. PAUL
a jinými stanicemi v Minnesota.
SAINT PAUL EXPRESS.
Pullmanovy pěkné spací vozy.
D. R. PICKERING, Gen'l Sup't.
A. RUSSELL, Gen'l Pass'r & Ticket Ag't, Marshalltown, Ia.

SIOUX CITY & PACIFIC
a
ST. PAUL & SIOUX CITY dráhy.
O 100 mil kratší cesta do St. Paul, Minneapolis, Duluth neb Bismark,
VOZY SE NEMĚNÍ!
OMAHA a ST. PAUL.
L. BURNETT, Sup. Missouri Valley.
F. C. HILLS, Gen'l Ticket Ag't, Sioux City.
GEO. W. GRAFTON, Agent, Omaha.